

1

Primul lucru care m-a deșteptat a fost acea mireasmă rară. Plutea în jurul meu, stranie și relativ intensă. Nu era degajată de mobilier sau de lambriurile în care erau îmbrăcați pereții. Venea de pretutindeni.

Al doilea motiv a fost chemarea sonoră a fratelui meu mai mic.

— Luzie! Vinooo!

Hotărâtă, am dat pătura la o parte. Totuși, nu eram încă pregătită sufletește pentru ceea ce mă aștepta. Pe lângă asta, era încă prea devreme pentru ora mea obișnuită de sculare, chiar dacă, pe-afară, păsările se întreceau în a ciripi ca nebunele, iar odaia se luminase de-a binelea.

Dar lumina pătrundea din cauza nesuferitei perdele, veche ca de pe vremea bunicii. Acoperea numai jumătatea de jos a ferestrei. Primul meu gând, odată trează, a fost să dau uitării impresia neplăcută încercată în ajun, la sosirea noastră. În definitiv, nu aveam o sută douăzeci de ani ca această cârpă croșetată, proțâpită pe stinghia ei. Apoi am cugetat că, în ciuda aspectului ei, mai merita să-i dau o șansă, dacă tot reușise să se mențină atârnată vreme de un veac.

Orice altă fetiță nu și-ar fi bătut nicio clipă capul cu o atare chestiune și ar fi cerut, pur și simplu, să i se pună o altă perdea. Însă mama îmi inculcase dintotdeauna un prea mare respect mai ales față de tot ce-i vechi. Îmi înșira câteodată sfaturi puerile, de genul „Lucrurile folosite închid în ele povești de viață“. Că se găsea cineva doritor să le asculte sau nu, asta n-o interesa defel. Când ceva era vechi, automat devenea și prețios. Și cu asta, basta! În familia noastră, un atare principiu era preferabil să nu fie contestat. Altminteri, aveai de-a face cu mama. Iar neazuri n-aveam chef să provoc.

— Luuuzie! Micuul dejuun!

Benno se ținea, ca întotdeauna, bățos.

M-a apucat oftatul. Mutarea însemna în ochii fratelui meu o uriașă aventură. Vechea vilă, grădina și tot soiul de nimicuri răsuflate. Toate erau îngrozitor de incitante pentru el. Evident, pentru că Benno abia de împlinise cinci ani.

Am măsurat pentru ultima oară cu privirea crăpăturile din stucatura tavanului și m-am ridicat din pat. Petrecusem

prima mea noapte în Vila Evie. Și, după cum mergeau lucrurile, aveau să mai urmeze alte sute.

Mi-am tras jeanșii și tricoul pe mine și-am coborât scările, în timp ce fiecă treaptă de lemn îmi trosnea sub pași, trădându-mi orice mișcare.

La parter persista un iz ciudat. Într-un fel anume, se suprapuneau o mulțime de miresme. Nu era neplăcut, dar până la urmă tot ciudat rămânea. Iar acest amestec de efluvii mă urmărea și, totodată, îmi ieșea în întâmpinare. Plutea pretutindeni ca un parfum vaporizat în exces, așa cum îl lasă câteodată lumea în spații strâmte, cum ar fi în lift, iar acesta persistă acolo, în absența unui curent de aer care să-l risipească. Să sperăm că nu se lipise de mine definitiv și că, pe viitor, îl voi simți de departe, fie că am să vreau, fie că nu.

Din fericire, mai stăruiau și mirosuri familiare, precum cel răspândit de pâinea prăjită, de untul topit ori de cafea, așa că, ajunsă la parter, m-am îndreptat către bucătărie printre lăzile ce slujiseră la mutat. Toți ceilalți membri ai familiei erau așezați de mult la masă. Benno tocmai lingea marmelada de pe felia sa de pâine prăjită și se bățâia cu scaunul.

— Marmeladă goală nu se obișnuiește la micul dejun! îl aud pe tata vorbind, pe un ton ca și cum astăzi ar fi fost pentru prima oară când făcea o atare mențiune.

— Bună dimineața! zic.

— Bună dimineața, scumpa mea! Mama își sorbea cafeaua și răsfoia un ziar.

Prin urmare, toate rămăseseră ca de-obicei, adică neschimbate. Mi-am luat o felie de pâine prăjită, am întins pe ea un strat de marmeladă cât de gros se putea și m-am așezat lângă Benno.

— Ai dormit bine? Mama îmi aruncă una din acele priviri care nu admiteau replică. De obicei, avea câștig de cauză. Nu și astăzi.

— Așa ș-așa, murmurai, mușcând din felia mea.

Colțul drept al gurii tatălui meu se iți în sus.

— Da, da, prima noapte e întotdeauna cea mai dură. La noi în dormitor trage ca-n vârful de munte. Îmi simt ceafa înțepenită ca scândura.

Exagerând, prinse a-și masa umărul. Însoți gestul de o grimasă suferindă, ca și cum ar fi fost pe punctul să-și dea duhul. Așa era felul tatei. Încerca să se salveze din orice situație cu o glumă. Dar astăzi glumele lui n-aveau haz.

— Poate că ar fi fost mai bine să fi rămas în vechea noastră locuință, mai adăugai. Sau, cel puțin, să fi ales casa *potrivită*. Una cu încălzire electrică, de pildă?

Mama râse neîncrezătoare.

— Ce tot spui! Vila Evie e de vis! Să fim bucuroși că am luat-o la un preț atât de bun. Toate celelalte fete o să crape de invidie!

— Da, cu condiția ca muzeul nostru casant să nu se dărâme peste noi și să ne îngroape sub ruinele sale. Am tras adânc aer în piept. Și când am să le mai povestesc că a trebuit să încing

un ceas boilerul de la baie ca să am un pic de apă caldă, cu siguranță că toate vor crăpa pe loc de ciudă.

— Luzie! Mama împături ziarul și mă fulgeră cu privirea. Nițică răbdare cu încălzitul apei avea toată lumea pe vremuri. Să fii recunoscătoare că Vila Evie nu este vreo clădire nouă fără personalitate! E veche și, tocmai din această pricină, răpitor de frumoasă. Cine mai are în ziua de azi un cazan de baie atât de vetust?

— Asta ziceam și eu! Nimeni!

Mi-am dat ochii peste cap. Maică-mea lucra ca restauratoare, ceea ce însemna că prețuia tot ce era prăfuit și stricat. Era cea mai fericită ființă când reușea să redea vechea strălucire unor artefacte. Câteodată o porecleam *infirmieră de talcioc*, dar nici măcar asta n-o jignea. Salopeta purtată de ea în mod frecvent era pătată de vopsea și de ghips. În acest veșmânt o puteai vedea stând îngenuncheată sau cocoțată pe schelele din vreo biserică, în timp ce curăța de patină niște fresce cărora, în afara ei, nimeni nu le mai putea ghici coloritul. Ce-i drept, în Vila Evie nu existau fresce, în schimb se aflau din abundență gioarse, ca scoase din criptă, care – în mod firesc – aveau oarecum nevoie de concursul ei profesional.

Am băgat de seamă ce făcea între timp Benno care, folosind prilejul, înghițise toată marmelada și aruncase felia de pâine prăjită undeva, sub masă. Acum tocmai se ridica de pe scaun, pornind în căutarea jocului său de lego. A trebuit să-mi înăbuș un rânjet ca să nu-l dau de gol.

— Din păcate, butarul de aici nu ține deschis sâmbăta decât înainte de prânz. Mama bău o ultimă înghițitură din cafea și mă fixă cu privirea. Avem neapărată nevoie de încă o pâine pentru mâine. Știu că abia te-ai trezit din somn, dar avem atâta de lucru...

— Bine, am să mă duc. Nu te îngrijora.

În ultimul an, printre sarcinile ce-mi reveneau, era să cumpăr pâinea la sfârșit de săptămână.

— Mulțumesc, scumpo! îmi susură mama, calmându-se. Brutăria e pe stradă în jos, dai de ea până în intersecție.

— Îhî.

Îmi așezai cu repeziciune farfuria în chiuvetă. De fapt, eram încântată să găsesc un pretext să mă strecur afară din casă.

În timp ce mă spălam pe dinți, cugetai un moment la modalitatea cea mai rapidă de a-mi convinge părul să stea adunat într-o oarecare ordine, în chip de frizură. Dar nici astăzi nu-mi veni în minte vreun truc prin care să-mi astâmpăr claiă blondă și rebelă din cap. Așa că-l priponii în coadă de cal. Era o pieptănătură care, în primul rând, nu sărea în ochi, iar în al doilea rând era lesne de făcut.

În hol luai banii pregătiți de mama, trăsei tenișii în picioare și aruncai din ușă un „Pa!“ grăbit. Coborâi dintr-un salt cele patru trepte ale verandei și apucaii pe Lavendelweg, calea către brutărie. În stânga și în dreapta, garduțurile ce împrejmuiău grădinile îmi veneau până la genunchi, ceea ce

era un fapt de-a dreptul neobișnuit pentru un copil ca mine, crescut într-o metropolă.

Până la brutărie, într-adevăr, distanța nu era mare. Am remarcat încă de departe firma pe care era pictat un croasant. La capătul drumului numit Lavendelweg dădui de brutărie, iar când intrai, am tras o sperietură de la clinchetul impetuos al clopoțelui de alamă de deasupra capului. Prăvălia era de modă veche, îngustă și înghesuită. Ca o prăvălie de pe vremea lui Pazvante! L-am agreat grabnic pe noul brutar și mă așezai la rând. Înăuntru plutea o aromă îmbietoare de chifle calde, de melci cu vanilie și scorțișoară.

În fața mea, la rând, erau doi tineri, iar unul dintre ei se întoarse spre mine. Era cu un cap mai înalt decât mine și, cu siguranță, cu două clase mai mare. Înainte să-mi pot feri privirea, îl văzui cum semnalizează printr-o ridicare de sprânceană. Pe dată mă luă cu călduri. Acum se porni să mai și rânjească. Speram să nu mă fac de răs roșind! Era, la mine, o reacție instantanee, când mă simțeam nelalocul meu.

— Salut! spuse. Ești nouă pe-aici?

Țac! Pe dată, corpul mi se transformă într-un băț de chibrit. Țeapăn ca o mătură și roșu la unul din capete.

— Ăă... ne-am mutat ieri în Vila Evie și – adăugai numai ca să mă trezesc vorbind – știi, casa aia veche cu...

— Nu mai spune?! Chiar locuiești în Vila Evie?! Băiatul căscă ochii la mine și-i dădu un cot brunetului de lângă el. Apoi rânji cu și mai mare poftă. Auzi, Mats, ce părere ai? Asta stă lângă noi, în îndrăgita ta casă a groazei!

Casa groazei? Na, că bine a mai început! N-a trecut nici măcar de o zi de când am sosit aici, că am și găsit pe unul care să-și bată joc de mine din cauză că locuiesc în Vila Evie. Am tras aer adânc în piept și am strâns din buze.

Mats, băiatul brunet, își croi o schimă supărată și ricană:

— Mai ține-ți clanța, Leon!

Blondul râse și-l bătu pe umăr.

— Nu-l băga în seamă! mă sfătui, întorcându-se din nou către mine. Fratele meu e de-a dreptul obsedat de Vila Evie. Cu siguranță va veni frecvent la tine în vizită, cu pretenția ca, de fiecare dată, să-i faci un tur al casei.

Brusc, se înclină, ca să ajungă mai aproape și șopti confidențial: ca să descâlcească „marea taină“.

— Omule, ești enervant! Acum, Mats se înroși la față exact ca mine. Însă roșeața lui părea să fie stârnită mai curând de mânie decât de jenă. Pentru o fracțiune de secundă, Mats mi-a aruncat o privire pe care cu greu aș fi putut să o interpretez. Apoi se întoarse, pur și simplu, către femeia de la tejghea: ăă, bună! Șase chifle, doi croasanți și o pâine rotundă, vă rog!

Leon rânjea mai departe la mine: Ei? Ai și un nume, tu, fată din Vila Evie?

— Da, am, răspunsei scurt și ridicai bărbia, fiindcă toată scena mi-era penibilă. În aceeași clipă, Mats plăti și-i îndesă lui Leon una din pungi în brațe. Cu o scurtă înclinare din cap dispăru, dimpreună cu fratele său, în spatele ușii prăvăliei. În grabă, cerui o pâine și patru cornulețe, prefăcându-mă a nu auzi salutul de rămas-bun al lui Leon:

— Pa, atunci, fetiço care ai nume!

Am alergat pe drumul de întoarcere cu o viteză sporită. M-am oprit de-abia în fața casei noastre. Mi-am bătut capul cu semnificația spuselor aceluia Leon, când zicea că fratele său era obsedat de Vila Evie. Ce tânăr ar fi, mă rog, obsedat de o casă veche? Și ce înțelegea el prin expresia *casa groazei*? Încetișor, deschisei poarta și scrutai de jos până sus zidurile casei.

Văzută din afară, vilă apărea, de fapt, ca o figurină turnată din zahăr și ca un pălățel. Cel puțin dacă o contemplai de la depărtare și închideai ochii pe jumătate. Ieri, la sosirea noastră, mama tot vânturase expresia „de vrajă“, referindu-se la feronerie în formă de ghirlandă a balustradelor, la nesfârșitele ochiuri de fereastră și la vitralii.

Dar când te apropiai mai mult de ea, privind-o drept în față, te lămureai – coliba mai avea nițel și se prăbușea. Fațada se fărâmița pe la colțuri, cercevele ferestrelor abia se mai țineau, tencuiala era pe cale să se desprindă, emana un iz ciudat și iedera pusese stăpânire pe toate zidurile și geamurile, năzuind mereu mai sus. Dar cel mai mare dezavantaj era reprezentat de locul în care era amplasată vila. Ne plictisiseam mai bine de șase ore în mașină până ce, în fine, ajunsesem aici, undeva în apropiere de granița cu Olanda, într-un orașel adormit, de nicăieri. Când ai cinci ani, astfel de mutări îți pot părea amuzante, dar la treisprezece ani, cu siguranță, nu!

Încetișor, mă îndreptai către veranda din fața casei. Dacă tata nu s-ar fi certat cu directorul școlii unde preda, atunci nu s-ar mai fi aflat în căutare de catedre libere de muzică și n-ar

fi propus niciodată să ne mutăm. Iar eu n-aș fi stat, ca o curcă plouată, pe Lavendelweg 33, în Țara Tuturor Letargiilor.

Îmi închipui adesea ce s-ar întâmpla dacă aș poseda puteri supranaturale, cu care aș putea să schimb totul. Ar fi cel puțin două lucruri pe care aș ține să le schimb. În primul rând, mi-aș dori să nu mai roșesc atât de ușor. Nu m-aș mai bâlbâi niciodată atunci când cineva mi s-ar adresa și nu m-aș mai simți jenată.

Dar, înainte de toate, m-aș întoarce, prin magie, la vechiul meu cămin.

Din păcate însă, nu știam să fac vrăji și nici n-aveam superputeri. De-acum încolo, viața mea va deveni nu numai plicticoasă, dar va fi și amenințată de o deplină singurătate.

Înfiorată, cu piele de găină pe mâini, cugetam la ce mă mai aștepta când va trebui să mă duc la școala unde preda tata. Mai rău de atât nu putea să fie! Cu repeziciune, m-am lepădat de acele gânduri. Acum eram în vacanța de vară și mai aveam înainte o scurtă perioadă liniștită, cu condiția să nu mai dau ochii cu acel Leon.

Mi-am consultat mobilul, dar era la fel ca ieri: niciun apel. Nici măcar nu puteam să-i trimit celei mai bune prietene, Mona, câteva instantanee ale șandramalei, sperând să am parte de compasiune. Am oftat. Dacă Mona n-ar fi fost la Berlin și n-ar fi locuit la sute de kilometri depărtare, lucrurile n-ar fi fost decât pe jumătate atât de rele. Ce să mă fac acum, trezindu-mă fără ea? Aș putea să o sun, oare? Cu siguranță că era încă în pat. Când n-avea școală, iar Mona

nu trebuia să se deștepte devreme, nu se grăbea să se dea jos din pat. Ca să nu mai spun că, la fel ca în fiecare vacanță de vară, pleca împreună cu părinții în Italia. M-am consolată la gândul că era prea scump să sun acolo, așa că mi-am băgat mobilul la loc în buzunar.

Mulțumindu-mă cu ceea ce am, mi-am alungat gândurile negre, privind la Benno cum alerga după minge în grădina din fața casei. Așa că am așezat pe jos punga cu pâine, lângă ușa de la intrare, și m-am așezat pe treptele verandei, urmărindu-i jocul.

Deasupra capului îmi clămpănea, mișcată de vânt, o firmă emailată. Literele inscripției erau ciobite și greu lizibile. Citii cu greutate: *Ochii sunt calea către suflet, dar nasul reprezintă poarta prin care se intră.*

Nasul? Să fie o aluzie la multele zvonuri ciudate care circulau pe seama casei? Simții cum o senzație stranie mi se încuibă în stomac. Brusc, nu mai eram sigură dacă lucrurile de pe-aici erau numai ridicole sau dacă acestea n-ar fi fost și nițel înfricoșătoare.

Ce era cu locul ăsta în care ne mutasem?